

Prelato laiškas (2012 m. gegužė)

„Gegužės mėnuo, visų pirma, mums primena apie nuolatinį Švenčiausiosios Mergelės Marijos buvimą Bažnyčios ir kiekvieno krikščionio kelyje,“ – gegužės mėnesio laiške sako Prelatas.

2012-06-25

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Gegužės mėnuo mūsų sielas pripildo
ypatingo džiugesio. Velykinį

džiaugsmą stiprina daugelyje šalių būtent Mergelei Marijai pagerbti skirtos kelios savaitės. Ir kaipgi vaikai gali nesidžiaugti, jausdami ypatingą ir artimesnę motinos buvimą? Juk tai labai natūralu. Kaip yra pasakęs vienas ankstyvosios Bažnyčios rašytojas, Mergelei Marijai lankant Elzbieta „jos žodžių dėka (...) tarsi iš versmės ištryško dieviškų dovanų upė pusseserei“. Išties ten, kur yra „malonės pilnoji“, viskas prisipildo džiaugsmo.“ [1]

Šiandien norėčiau dar kartą su jumis apmąstyti kai kurias džiaugsmo ir dėkingumo priežastis, kurias mums teikia penktasis metų mėnuo. Jau gegužės pirmoji, šv. Juozapo Darbininko diena, yra tikro ir gilaus džiaugsmo priežastis moterims ir vyrams, kurie kaip ir mes turi pasišventinti ir apaštalauti profesiniame darbe bei kasdieniuose užsiėmimuose. Prisimenu mūsų Tėvo džiaugsmą, kai buvo pradėta švęsti ši

liturginė šventė. Viename iš savo pamokslų jis rašė: „**Ši šventė, patvirtinanti dievišką darbo vertę, rodo, kaip Bažnyčia viešame gyvenime atspindi pagrindines Evangelijos tiesas, kurias Dievas nori pabrėžti mūsų laikais**“ [2].

Šv. Juozapo Darbininko šventė mus kviečia prisiminti, kokią antgamtinę vertę turi gerai atliktas garbingas profesinis darbas, kuriam savo jėgas daugybę metų skyrė ir Šventasis Patriarchas. Būtina atlikti darbą antgamtiškai ir žmogiškai tobulai, tai yra, siekiant teikti garbę Dievui ir tarnauti artimui, nepaisant to, kaip darbas yra vertinamas visuomenėje. Daugybę kartų esu girdėjęs šv. Josemarią sakant, kad žmogaus darbo dieviška vertė priklauso nuo meilės Dievui, su kuria jis atliekamas, ir nuo tarnavimo dvasios, su kuria darbas pradedamas ir baigiamas.

Pasinaudosiu šiuo laišku ir paprašysiu melstis už 35 prelatūros diakonus, kuriuos po kelių dienų iššventinsiu į kunigus. Ankstesniais metais kiekvienas iš tų vyrų stengėsi siekti šventumo ir apaštalauti dirbdamas pasaulietinį darbą. Nuo šiol kunigiška tarnystė taps jų „profesija“. Šiai tarnystei jie skirs visą savo laiką, žinodami, jog yra Viešpaties įrankiai, turintys prisidėti prie sielų atpirkimo. Melskimės, kad jie būtų šventi, išsilavinę ir džiaugsmingi kunigai, turintys sportinės dvasios antgamtinėje srityje. Būtent to norėjo ir šv. Josemaria: „**kunigai - kunigai, šimtu procentų kunigai.**“ [3]

Kitas mano džiaugsmo motyvas buvo kelionė į Kamerūną Velykų savaitės metu. Tai šalis, teikianti daug vilties Bažnyčiai Afrikoje ir visame pasaulyje. Taip pat visai neseniai praleidau keletą dienų Pamplonoje, kur buvo paminėtas Navaros

universiteto klinikos įkūrimo penkiasdešimtmetis. Per tuos penkiasdešimt metų daugybė žmonių – gydytojų, seselių, administracijos darbuotojų - paskyrė savo laiką krikščioniškai rūpintis ligoniais. Tūkstančiai pacientų atgavo sveikatą, išmoko aukoti Dievui savo kančias, o kai kurie – ir mirtį, susivieniję su Jėzumi ant Kryžiaus. Iš visos širdies dėkoju Dievui. Prisidėkite prie šios padėkos ir jūs, šv. Josemarios rūpinimasis ligoniais, matomas nuo pat Opus Dei pradžios ir net anksčiau, pavirto šiuo didžiuliu Įsteigėjo inicijuotu klinikos projektu ir kitais panašiais projektais metams bėgant atsiradusiais įvairiose šalyse.

Tačiau, mano dukros ir sūnus, gegužės mėnuo pirmiausia mums kalba apie nuolatinį Švč. Mergelės Marijos buvimą Bažnyčios ir kiekvieno krikščionio kelyje. Taigi logiška, kad šį mėnesį bandysime

gauti kuo daugiau dvasinių ir
apaštaliųjų vaisių.

Visų pirma, norėčiau stabtelėti prie
brangaus pamaldumo Marijai
papročio: piligriminės maldos
kelionės - gegužės *romerijos*. Rytoj,
gegužės 2-ąją, bus sukaktis, kai 1935
m. šv. Josemaria kartu su dviem savo
sūnumis aplankė Sonsoles Mergelės
Marijos šventovę. Taip prasidėjo šis
Marijos garbei skirtas paprotys Opus
Dei. Kiek koplyčių bei Mergelės
Marijos šventovių nuo tada buvo
maldingai aplankyta visame
pasaulyje sekant mūsų Tėvo
pėdomis! Prašykime jo užtarimo, kad
eitume į *romerijas* su tokiu pat
susikaupimu ir pasitikėjimu mūsų
Motina, su apaštaline dvasia. Dėl to
pakvieskime ir kokį nors draugą,
kolegą ar giminaitį, kad kartu su
mumis parodytų meilę Mergelei
Marijai.

Įpusėjus gegužei taip pat minėsime
Fatimos Dievo Motinos šventę ir šv.
Josemarios devyndienį prie
Gvadalupės Dievo Motinos 1970 m.
Šios dvi progos turėtų paskatinti mus
atidžiau melstis mąstymo ir žodines
maldas, ypač Rožinį, kurį Dievo
Motina prašė melstis tris
piemenėlius. Tebūnie mūsų
apaštalinės intencijos šventai
ambicingos, prašykime Marijos
užtarimo Bažnyčiai ir Popiežiui,
melskimės už *Tikėjimo metų*, kuriems
ruošiamės, vaisius, už krikščioniško
gyvenimo atsinaujinimą visame
pasaulyje.

Gegužės 17 d., kuri šiais metais
sutampa su Šeštinėmis, yra 20-osios
mūsų Tėvo beatifikacijos metinės.
Kokie palaimingi yra šių dienų
prisiminimai, pasidalinti su
Palaimintuoju Jonu Pauliumi II ir
mylimu vyskupu Alvaro. Tai labai
puiki proga auginti mūsų dėkingumą
Viešpačiui ir užsidegimą sekti

ištikimo Dievo įrankio, kurį Dangus išrinko įsteigti Opus Dei, pavyzdžiu.

Taip pat ir kitomis mėnesio dienomis galėsime artimai lydėti mūsų Motiną ruošdamiesi Sekminėms, kurios šiais metais bus švenčiamos gegužės 27 d., sekmadienį. Šv. Josemaria mus skatindavo šiomis dienomis ir po Sekminių asmeniškai apmąstyti dešimtdienį Šventajai Dvasiai. Be galo svarbu, kad šiuo laiku stengtumėmės būti šalia mūsų Motinos, mokantis iš jos artimiau bendrauti su mūsų sielos Šventintoju.

Prieš kelias savaites, mąstydamas apie Mergelės Marijos buvimą kartu su apaštalais ir šventomis moterimis Paskutinės vakarienės kambaryje Jeruzalėje belaukiant Parakleto atėjimo, Benediktas XVI pastebėjo: **„Jėzaus žemiškasis gyvenimas prasideda su Marija. Su Marija buvo žengti ir pirmieji Bažnyčios**

žingsniai“. [4] Dievas norėjo, kad Jo Sūnus įsikūnytų skaisčiausiose Mergelės Marijos iščiose, ir prie Kryžiaus pats Viešpats mums davė ją kaip Motiną. Dėl to, kai pirmieji mokiniai susirinko Paskutinės vakarienės kambaryje ir laukė žadėtojo Guodėjo, Švenčiausioji Mergelė buvo su jais ir „**meldė ateiti Šventąją Dvasią, Apreiškimo metu pridengusią ją savo šešėliu**“ [5].

Popiežius primena, kad „**Dievo Motinos buvimas su vienuolika apaštalų po Viešpaties žengimo į dangų, nėra tik praeities įvykio istorinis paminėjimas. Tai įgyja didelę reikšmę, nes su apaštalais Marija dalijasi brangiausiu savo turtu: gyvu Jėzaus prisiminimu maldoje. Ir taip pat Ji dalijasi Jėzaus misija: išsaugoti Jo atminimą ir taip išsaugoti jo buvimą kartu.**“ [6].

Nesunku įsivaizduoti, kad nuo Viešpaties žengimo į dangų iki Šv. Dvasios atėjimo, apaštalai, būdami su Jėzaus Motina, maldingai klausėsi daugybės jos prisiminimų, kuriuos ji laikė savo širdyje: apie Apreiškimą, gimimą Betliejuje, pavojingus Erodo persekiojimo mėnesius, apie gyvenimo ir darbo metus, praleistus Nazarete, apie laimingas Viešpaties mokymo dienas, stebuklus per viešojo gyvenimo laikotarpį, liūdnas jo kančių, mirties ir palaidojimo valandas. Po to - prisikėlimo džiaugsmas, pasirodymai Judėjoje ir Galilėjoje bei paskutiniai Jėzaus pamokymai... Pasinaudodama Marijos prisiminimais Šv. Dvasia ruošė apaštalus ir kitus mokinius Sekminių pilnatvei.

Kokia gera mokykla, mano dukros ir sūnūs, yra Paskutinės vakarienės kambarys! Pirmiausia tai maldos mokykla, kurioje nepakartojama mokytoja yra Švč. Mergelė Marija.

„Maldingumo Mokytoja“ [7], -
sakydavo mūsų Tėvas. **„Paslėptos ir tylios aukos Mokytoja“ [8].** Mergelė klauso Parakleto įkvėpimų ir moko pirmuosius mokinius klausytis Dievo balso maldoje. **„Gerbti Jėzaus Motiną Bažnyčioje reiškia mokytis iš jos būti besimeldžiančia bendruomene: tai yra vienas iš esminių bruožų, kuriuos Apaštalų darbuose randame kalbant apie pirmąją krikščionišką bendruomenę (plg. *Apd 2, 42*). Dažnai einame melstis iškilus sunkumams, asmeninėms problemoms, kurios verčia mus kreiptis į Dievą prašant šviesos, paguodos ir pagalbos. Marija mus kviečia atsiverti maldai ir kreiptis į Dievą ne tik tada, kai mums kažko reikia, net tik kažko prašant sau, bet melstis vieningai, atkakliai ir ištikimai, būnant „vienos širdies ir vienos sielos“(*Apd 4, 32*) [9].**

Štai misija, kurią Mergelė Marija patiki tiems, kurie nori būti ištikimi jos vaikai: mokyti kitus kreiptis į Dievą kiekvienu metu, o ne tik iškilus skubiems reikalams ar sunkumams.

„Tai galbūt kai kam atroduct seniai žinoma; kitiems nauja, tačiau visiems sunku. Todėl, kol esu gyvas, - rašo šv. Josemaria - nepaliausiu kalbėjęs, jog sielai nuolat labai reikia maldos, nesvarbu, kokia proga ir kokiomis aplinkybėmis, nes Dievas mūsų niekada neapleidžia. Draugystę su Dievu atidėti blogiausiam atvejui - nekrikščioniška. Argi galima ignoruoti arba niekinti asmenis, kuriuos mylime? Žinoma, kad ne. Mūsų žodžiai, mūsų polėkiai, mūsų mintys nuolat sukasi apie tuos, kuriuos mylime: tai lyg nuolatinis buvimas mylimųjų akivaizdoje. Taip turėtume bendrauti ir su Dievu“ [10].

Būtent taip visada elgėsi Mergelė Marija. „***Ji meldžiasi Kalvarijoje, prie kryžiaus. Tai nuolatinė Marijos būseną. Ji meldavosi visą laiką – ir atlikdama savo pareigas, ir triūsdama namie. Pasinėrusi į kasdienius rūpesčius, ji galvodavo apie Dievą. Kristus (...) norėjo, kad Jo Motina, nuostabiausia iš kūrinių, pilna malonių, sustiprintų mūsų troškimą - visados kreipti savo žvilgsnį dieviškosios meilės link***“[11].

Dabar Mergelė Marija iš dangaus, kur pašlovinta gyvena su savo kūnu ir siela, lydi kiekvieną iš mūsų, vykdydama Jėzaus jai apaštalo Jono asmenyje patikėtą misiją: „***Moterie, štai tavo sūnus***“ [12]. „**Paveskime jai visas mūsų asmeninio ir Bažnyčios gyvenimo akimirkas, - siūlo Benediktas XVI. Tarp jų, ir paskutiniąją, kai paliksime šį pasaulį. Marija rodo mums maldos būtinumą ir sako, kad tik**

**palaikydami nuolatinį, artimą
meilės ryšį su jos Sūnumi, galėsime
drąsiai išeiti iš savęs,
savanaudiškų rūpesčių, kad
pasiektume tolimiausią pasaulio
kampelį ir visur skelbtume Jėzų
Kristų, pasaulio Gelbėtoją. [13]**

Ar taip pamaldžiai kaip mūsų Tėvas
meldžiamės „*Sveika, Marija*“
žodžius, „*Viešpats su Tavimi*“? Kaip
prašome Mergele Mariją, kad padėtų
mums tinkamai pasinaudoti Šv.
Dvasios dovanomis ir vaisiais?

Vienykites su mano intencijomis,
kurias galima apibendrinti taip:
intensyvi malda už Bažnyčią,
Popiežių, kunigus ir vienuolius, už
visų krikščionių šventumą. Užtariant
Mergelei Marijai, prašykime Šv.
Dvasios, kad sužadintų ganytojų ir
tikinčiųjų troškimą visada vykdyti
Dievo valią.

Palydėkite mane savo maldomis
kelionėje į Slovakiją, kur žadu

važiuoti po kelių dienų, kad Opus Dei dvasia ten irgi vis labiau plistų, visur skleidama meilę Bažnyčiai, troškimą pasišventinti ir pašventinti kitus atliekant kasdienius darbus.

Neįsivaizduojate, kaip atkakliai mūsų Tėvas meldėsi už tą kraštą 1968 m., kai žmonės bandė išsilaisvinti nuo marksizmo jungo.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas + Javier

Roma, 2012 m. gegužės 1 d.

[1] Pseudo Gregorio Taumaturgo, *Pamokslas apie Apreiškimą II*

[2] Šv. Josemaria, *Kristus eina pro šalį*, p. 52.

[3] Šv. Josemaria, *Pamokslas Amžinasis kunigas*, 13-IV-1973.

[4] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 14-III-2012.

[5] II Vatikano susirinkimas, *Lumen gentium*, p. 59.

[6] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 14-III-2012.

[7] Šv. Josemaria, *Kelias*, p. 502.

[8] Ten pat, p. 509.

[9] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 14-III-2012.

[10] Šv. Josemaria, *Dievo bičiuliai*, n. 247.

[11] Ten pat, p. 241.

[12] *Jn* 19, 26.

[13] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 14-III-2012.

dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-geguze/ (2025-08-06)